Napsal uživatel Honza Hučín
Pondělí, 09 Prosinec 2024 20:08

V proslulém pražském sále Music City jsem už byl jako hlavní účinkující, několikanásobný host, soutěžní účastník všech pater **Notování** , fanda někoho jiného, ale v mikulášském večeru poprvé jako reportér. A zrovna na finále jubilejního ročníku. Miloš Keller už má pro tento ročník novinářsky odslouženo, i navrhl mi, zda nechci napsat reportáž. Inu, všechno je jednou poprvé ... Měl bych na úvod férově upozornit, že v soutěžícím uskupení Jana P. S. jsou dvě pětiny mé bývalé kapely Pětník, třebaže je to jiný hudební styl. I tak jsem se rozhodl, že si zkusím večer užívat jako nezávislý divák. Vystoupení každého tělesa, neboť písničkáři ve finále nebyli a duo jen jako host, jsem vzal jako ochutnávku k úvaze, zda bych si chtěl od něho poslechnout víc. I tak se mi myšlenky rozběhly i dalšími směry – jakou asi kdo má cílovku, jaký má potenciál, ambice, komu se podobá. Pozor, tento článek obsahuje subjektivní hodnocení, upřímné výroky (někdy až drsné) a řadu nevyžádaných rad!

Původně šestičlenné startovní pole se vlivem nemocí a termínových kolizí zmenšilo na pět, přičemž zahajující **HolkyTonk** do něj naskočily (ano, ženský rod je správně) jako druhý náhradník. To je docela vděčná role, můžete jen překvapit a hrát uvolněně, podle mě se stalo obojí. Trio maminek ve středním věku ve složení kytara, bonga a tři hlasy má repertoár naprosto odpovídající jejich životní situaci, možná jej mužská část publika tolik neocení, ale pro tu nehrají. Mezi komunitou jim podobných jejich výpovědi, vtipné postřehy a glosy určitě rezonují a pochopení pro ně jsem měl i já. Jen bych se asi víc zamyslel nad tím, zda opravdu každá výpověď snese formát písničky (tedy nacpat do rytmu a opatřit melodií), notabene s trojhlasem, nebo zda něco nenechat jako básničku, mikropovídku, sólovku, prostě se nenutit využít vždy všechny prostředky. Příznačný detail: až při recitovaném (tj. nezpívaném) momentu v „meditační“ písni jako by na okamžik věci zapadly na správná místa. Jako pořadatel na venkovní festival bych je asi nevzal, hodí se víc do menších prostor a potřebují „své“ publikum. Ale ještě tak dvě tři skladby od nich by mě zajímaly. Určitě snesu radši maminkovský lehce neuspořádaný folk než kupříkladu propracovanou feministickou depresi.

Kdo hodně dostal, od toho se hodně očekává, praví Bible.
Marabanda
dostala hodně, dokonce ze všech semifinalistů nejvíc, hlasů od diváků. A tak jsem s velkým napětím očekával první tóny. Začali pomalou tklivě vyčítající písní
Svinstvo
, čekal jsem pořád nějakou pointu a až na jejím konci se smířil s tím, že je to asi myšleno

naprosto vážně. I další songy propluly kolem, aniž bych v nich dešifroval nějaké silné poselství, další rovinu nebo mě vůbec oslovily. Závěrečné
Nápisy
byly relativně nejlepší, ale oproti jiným interpretům mi i u nich scházela lehkost, nápaditost, ba i tempo. Postup do finále na hlasy diváků ukazuje, že své publikum kapela má, což jí přeji. Nicméně pro mě – po úvodním očekávání – se stala zklamáním večera, i čtyři písně byly moc. Jestli bych měl nějakou nevyžádanou radu? Tak určitě, hraní vsedě s jedinou stojící a přitom dost nepřesvědčivou zpěvačkou, není ideální pódiové uspořádání. A pokud jde o náladu písní, hlavou mi proběhla vzpomínka na začínající Jarret, i ten hrál všelijaké depky, ale měl kliku na charizmatickou sólistku Hanku Skřivánkovou.

Hlasy ve tmě byly druhou čistě ženskou formací, ale vydaly se úplně jiným směrem než Holky tonk. Dámy zvolily docela složitá vokální aranžmá různých hitovek přetextovaných do češtiny, čtyři hlasy s výjimkou poslední písně podpořila ještě doprovodná kytara. Což o to, intonačně i rytmicky se všechny hlasy předvedly ve velmi dobrém světle. Ale volba repertoáru mi připadala naprosto nešťastná. Nevím, zda kapela chtěla ukázat, na co všechno má, nebo zda vybrané písně jsou aranžérčiny srdcovky, ale za čtvrtstoletí v acapellové skupině jsem se naučil, že zdaleka ne u všeho lze vzít melodickou linku a dodělat „nějak“ harmonické výplně. Hle, nevyžádané rady: ke každé písničce je potřeba najít klíč a ne každý zdánlivě báječný nápad funguje, jak barevně ve vokálech, tak s kytarou jako s dalším hlasem. Pokud jde o cílovku, pak se mi trochu zdálo, že tou je zatím kapela sama sobě. Ale i Yellow Sisters bývaly zpočátku dost nepřehledné. Každopádně čtyři písně na poslech, přičtu-li svou profesní zvědavost, tak akorát stačily. A na lístku jsem si zaškrtl Holky tonk jako svůj první jistý hlas. **Monopól** jsem slyšel v létě v semifinále a jen jsem po předchozích třech pětinách večera doufal, že je nenapadne začít „pomaláčem“ (naštěstí ne). Liché písně (
Stopy vlčí
,
Železný had
) šlapaly moc pěkně, sudé měly trochu sentimentálně těžký zadek, takže jako návštěvník festivalu bych byl trochu na vážkách, zda vydržím celý set 30 – 40 minut, ale jako pořadatel bych jim šanci asi dal. Kapela technicky výrazně lépe hraje, než zpívá, ale tady byla intonační nejistota někdy až roztomilá. Dokonce se tenký zpěvaččin hlásek několikrát báječně propojil se zvukem dobra a již zmiňovaný
Železný had
mi z celého večera jako jediná písnička uvízl v hlavě. To jsou ty střípky vteřin, kdy se v tvorbě odrazí naposlouchaná klasika (tipuji ryvolovky v podání Romana Horkého) a vesmír se ocitne v dokonalé harmonii. Monopól si svou cílovku najde všude a zjevně mu muzika dělá radost. Kdyby se chtěl dostat někam dál (slyšte, slyšte), potřeboval by zapracovat na vokální sekci, mandolinista by jistě minimálně další hlas do vokálu zvládl, škoda, že nedostal víc prostoru. Dostali můj druhý hlas.

U **Jany P. S.** o žádné nejistotě, natož vokální, řeč být nemohla. Tentokrát nastoupili v šesti lidech a zvuku dodali tak akorát. Všichni muzikanti jsou protřelí, otázka stála spíš tak, zda mě udrží v pozornosti a nepřeválcují nějakou depkou. No, u druhé písně jsem začal trochu pochybovat, protože se mi zdála jako pokračování té první, a to žádná juchačka nebyla. Pak ale dostala sólový prostor i druhá zpěvačka a celý dojem se posunul o patro výš. Jakkoli mě písničky samotné neoslovovaly tolik jako ty „monopólní“, kapela hraje dostatečně pestře a pěkná festivalová scéna by jim slušela. Každopádně na folkové scéně jsou překvapivě dost ojedinělí, paralely nacházím spíš v rocku nebo popu: Lenka Dusilová, Ewa Farna ... Třetí hlas jsem udělil s čistým svědomím jim a mohl si jít dát něco do bufetu. Miloš mi mezitím stačil doporučit, abych zůstal aspoň na kousek vystoupení hosta, jímž bylo loni vítězné **duo Martin Čepelík – Andrea Mineva**. Vtipné i vážné písně, skvělá komunikace s publikem, suverénní projev, možná bych je poslouchal celý večer. Ale to nešlo (a omlouvám se, že jsem utekl před koncem).

Výsledky jsem se tedy dozvěděl až dodatečně, ale nepřekvapily mě: od diváků dostalo nejvíc hlasů seskupení **Jana P. S.**, cenu Rady Notování pak **Monopól**, který měl jako mimopražský přece jen trochu divácký handicap. Další umístění si přečtete na webu Notování.

Dvacátým ročníkem nás provedli tradiční moderátoři Bublina a Belmondo s tradičními vtípky, pomalu se už tradičním zvukařem stává dvojice Jirka Cajs – Michal Bechyně, i podpůrný tým obsahoval známé tváře. Pouze dvě duše Notování, Kytka a Cimbura, byly přítomny toliko na fotce ...

Tak ať se jedenadvacátý ročník vydaří! *Finále XX. ročníku soutěže Notování, 5. prosince 2024, Praha Music City*